

Sygn. akt II AKz 245/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	:SSA Alina Kamińska
Sędziowie	:SSA Dariusz Czajkowski (spr.) SSA Janusz Sulima
Protokolant	:Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku - Danuty Dąbrowskiej

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **D. S. s. K.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 17 lipca 2014r. sygn. akt II K 6/14

w przedmiocie zaliczenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17.07.2014r. Sąd Okręgowy w Olsztynie na mocy art. 420 § 1 i 2 k.p.k. zaliczył skazanemu D. S. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku łącznego Sądu Okręgowego z dnia 20.03.2014r., sygn. akt II K 6/14 okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie Sądu Rejonowego w Bartoszycach w sprawie II K (...), od dnia 9 kwietnia 2009r. do dnia 10 kwietnia 2009r.

Zażalenie na to orzeczenie wniósł D. S., domagając się zaliczenia na poczet orzeczonej kary łącznej okresu odbywania kary w sprawie II K (...) od dnia 17.04.2011r. do dnia 04.01.2012r. oraz kar ograniczenia wolności orzeczonych w sprawach II K (...) i II K (...).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżone orzeczenie o zaliczeniu skazanemu D. S. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Olsztynie w sprawie II K 6/14 okresu rzeczywistego pozbawienia go wolności od dnia 9 kwietnia 2009r. do dnia 10 kwietnia 2009r. jest w pełni prawidłowe. Okres ten zaliczony został bowiem na poczet kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie II K (...) (K.25), która została połączona w/w wyrokiem łącznym, zatem w myśl art. 577 k.p.k. winien być także zaliczony na poczet kary łącznej. Brak takiego zaliczenia wynikał z oczywistego przeoczenia.

Odnosząc się do argumentacji zażalenia, to wskazane przez D. S. kary ograniczenia wolności orzeczone w sprawach II K (...) i II K (...) Sądu Rejonowego w Bartoszycach, które zostały już przez niego wykonane w formie zastępczych kar pozbawienia wolności, zostały w pkt V wyroku łącznego prawidłowo zaliczone na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, co wprost wynika z treści tego wyroku. Zatem powtórne domaganie się przez skazanego ich zaliczenia jest bezzasadne.

Również jeśli chodzi o okres odbywania kary w sprawie II K (...) Sądu Okręgowego w Olsztynie, to Sąd Okręgowy w wyroku łącznym dokonał prawidłowego zaliczenia na poczet orzeczonej w pkt II tego wyroku kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności okresów odbywania kary w sprawie II K (...), na co jednoznacznie wskazuje materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy, w szczególności opinia o skazanym z Zakładu Karnego w B. z dnia 18.02.2014r. oraz informacja o pobytach i orzeczeniach (k. 49, 52v). Lakoniczna treść zażalenia nie pozwala zweryfikować odmiennych twierdzeń skazanego co do odbywania przez niego kary w tej sprawie od dnia 17.04.2011r.. Nie wynika to również z dokumentacji dotyczącej jego pobytów w zakładzie karnym.

Końcowo Sąd Apelacyjny dostrzega potrzebę zwrócenia uwagi Sądowi Okręgowemu na potrzebę rozstrzygnięcia zasygnalizowanych przez Dyrektora Zakładu Karnego w B. wątpliwości odnośnie zaliczenia na poczet kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K6/14 okresu 96 dni, o jaki na mocy art. 71 § 2 k.k. skrócona została kara jednostkowa 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w Bartoszycach, do czego Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu w ogóle się nie ustosunkował.. Nie przesądzając w żadnym kierunku ewentualnego orzeczenia zaznaczyć należy, że rozstrzygnięcie tej kwestii uzależnione jest od przyjęcia jednego z dwóch możliwych poglądów prawnych. W przypadku uznania, że podstawę wymiaru kary łącznej stanowiła kara jednostkowa już obniżona o okres odpowiadający liczbie uiszczonych stawek dziennych grzywny, nie ma podstaw, aby okres ten powtórnie zaliczać na poczet orzeczonej kary łącznej. Pogląd taki zaprezentował Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, postanowienie z dnia 26.10.2011r., sygn. akt II AKzW 603/11, LEX 1110674, jakkolwiek może on budzić pewne kontrowersje chociażby z tego względu, iż **w świetle zasady wynikającej z art. 37 k.k., karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i w latach. Oznacza to, że poza wyraźnym upoważnieniem ustawowym (vide np. art. 87 k.k.), brak jest podstaw normatywnych do uznania, że skrócenie kary jednostkowej z mocy art. 71 § 2 k.k. odnosi się tylko do tej kary i że tak skrócona kara powinna być podstawą do określania granic wyroku łącznego w rozumieniu art. 86 § 1 k.k.** Wszak zgodnie z art. 92 k.k., wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary za poszczególne zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane, a przepis art. 71 § 2 k.k. stosuje się odpowiednio (podkr. SA; patrz też komentarze do art. 92 k.k. w Systemie Informacji Prawnej LEX: J.Giezek, t.10, P. Kardas, t.22).

Przyjęcie odmiennego poglądu na powyższą kwestię de facto stawiałoby skazanego, który przecież taką „zaliczalną” na karę pozbawienia wolności karę grzywny wykonał, w gorszej pozycji od tego, który nie korzysta z instytucji wyroku łącznego, a przez to z mocy ustawy ma zagwarantowane skrócenie kary jednostkowej. W przypadku uznania zatem zasadności stanowiska, że podstawę wymiaru kary łącznej powinna stanowić kara jednostkowa w wymiarze orzeczonym w wyroku w sprawie II K (...), Sąd Okręgowy powinien, jak się wydaje, dokonać zaliczenia okresu 96 dni, o jaki skrócona została ta kara jednostkowa, na poczet orzeczonej kary łącznej, obejmującej to skazanie.

Zważywszy, że kwestia ta przekracza zakres zaskarżenia, winna być rozstrzygnięta przez Sąd I instancji poprzez wydanie kolejnego postanowienia uzupełniającego w oparciu o art. 420 k.p.k, bądź też w trybie art. 13 § 1 k.k.w., skoro organ wykonujący orzeczenie w swoim piśmie do Sądu na taką wątpliwość wskazał.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł, o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

D.